

222. ԷՐԿՈՒ ԱՆՄԻԿ

Մըն մարթ էրկու հատ ախճիկն ա յանհնում, մընը տամ ա արանչու, մընը տամ ա սարեչու Յանի քի մընը սար ա տամ, մընն էլ արան իլի, պարզ ա։ Մըն օր եր ա կենում, քիիննում ա խոխոցավը զիրավ հընցնի։ Քիիննում ա արանչուն կոխկը, էտ արանչին ախճկանը մարթը պննրոնտչի յա իննում, լնվ կոլա-կոժա քաշող ա իննում։ Վերը հունց ա պըտահում, ճանապարհվիլի ժամանակը հսնում ա, փըսին ասում ա.—Հունց ե՞ք, հունց չե՞ք, ըստարի հունց կա՞րաք ապրեք։ Թն ասում ա.—Ախպեր, էնքան կոժ ու կոլա եմ քաշալ, եթե արաշտ ինի, հո՛, հո՛, հո՛, հո՛, էտ կոժ ու կոլին տեղ չի ինիլու, լիհն տո՛ւ եք տար։ —Դե,—ասում ա,—աստուժ քու սրտինըտ կաղարի։

Կյնմ ա սարեցուն տոնը զոնաղ ինզոնում, Թն ասում ա.—Հունց ե՞ս, լնվ վարա-պանա ըրալ ե՞ս, ըստարի հացը բոլ ա՞ ինիլու Թն.—Աղա քու տոնըտ շինվի, էնքան եմ վարալ, եթե Թո-ռային ինի, էլ տեղ ու Թաթար չի ինիլու հացին, տու լիհն եք կրե տար։ էտ մարթըտ ասում ա.—Քու սրտինըտ էլ տեղ կաղարվի։

Կյնմ ա տոն, կենկն ասում ա.—Ա մարթ, խոխոցը հունց ե՞ս տեսալ։

Թն ասում ա.—Խոխոցան մընը քուչիլու վա, գոնզոնում չեմ վերն ա քուչիլու։